

ВІРЮК ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

19 січня 2026 року м. Чернівці
Чернівецький районний суд Чернівецької області у складі:
головуючої - судді - ОСОБА_1 ,
з участю секретаря судового засідання - ОСОБА_2 , ОСОБА_3 ,
розглядаючи у відкритому судовому засіданні в залі суду в місті Чернівці кримінальне провадження, внесенне до Єдиного реєстру досудових розслідувань № 22023270000001155 від 22 серпня 2023 року за обвинуваченням:
ОСОБА_4 (рос. ОСОБА_5), ІНФОРМАЦІЯ_1 , уродженця м. Литарськ Ірутської області РФ, громадянина РФ, зазусудженого 01.08.2023 розслідувань № 22023270000001155 від 22 серпня 2023 року за обвинуваченням:
у винненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України до 12 років позбавлення волі, зарєстрованого та проживаючого за адресою: АДРЕСА_1 , -
за участі:
прокурора ОСОБА_6 ,
захисника ОСОБА_7 ,
В С Т А Н О В И В:

Громадянин РФ ОСОБА_4 , військовослужбовець НОМЕР_1 ОМСБр НОМЕР_2 загальноювійськової армії збройних сил Російської Федерації (в/ч НОМЕР_3) , з 09 березня 2022 року перебував у тимчасово зайнятому с. Лукашівка Чернівецького району Чернівецької області, тобто брав участь у вторгненні на територію України у складі російських окупаційних військ та увмешлював свою участь у збройному конфлікті.
Так, 13 березня 2022 року, у вечірній час, більш точний час досудовим розслідуванням не встановлений, ОСОБА_4 та двоє інших нестановлених військовослужбовців РФ прибули до господарства АДРЕСА_2 , де на той час перебували цивільні особи - ОСОБА_8 та ОСОБА_9 .

У подальшому, ОСОБА_4 , зайшовши до будинку, наказав ОСОБА_8 вийти для розмови та спільно з двома іншими нестановленими на цей час військовослужбовцями ЗС РФ, доставив потерпілого до сусіднього будинку за адресою: АДРЕСА_2 .
Надалі, перебуваючи в приміщенні кухні зазначеного будинку, ОСОБА_4 спільно із двома іншими нестановленими на цей час військовослужбовцями ЗС РФ почав допитувати ОСОБА_8 з метою отримання інформації про місце розташування військовослужбовців Збройних Сил України та підрозділів територіальних оборони на території с. Лукашівка.

У подальшому ОСОБА_4 , у порушення вимог ст. 27, 29, 31, 32 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ч. 1, 2 ст. 75, п. «а» ч. 3 ст. 85 Додаткового протоколу Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, діючи умовно, за попередньою згомою із двома цивільно нестановленими на даний час військовослужбовцями ЗС РФ, розуміючи суцільно-небезпечний характер своїх дій та перебуваючи у свідомому-небезпечному намірі, ОСОБА_8 , є цивільною особою, яка перебуває під захистом вчинив катування, а саме наніс удар кулаками по ліву ногу потерпілого, продовжуючи при цьому вдаватися ніж глибше. У той же час інший військовий завдав удар рукою по голові потерпілого. Не отримавши бажаної відповіди, ОСОБА_4 тим самим вживав застав повторного удару в стегновою частину ліві ноги ОСОБА_8 , після чого розпочав обуртальні рухи у рані, ставлячи відповідні запитання. У цей час один із військовослужбовців утримував потерпілого, а інший, тримаючи в руках автоматичну зброю, навія пріщів на ОСОБА_8 . Вказаними діями ОСОБА_8 завдав тілесні ушкодження у вигляді двох лівих порізів стегна, які є наслідками загоня та інших тілесних ушкоджень як рани, котрі могли утворитися від дії гострого твердого предмета з ріжучими та колючо-ріжучими властивостями.

Таким чином, ОСОБА_4 , діючи за попередньою згомою з іншими нестановленими військовослужбовцями ЗС РФ, здійснив стосовно ОСОБА_8 жорстоке поведіння у формі катування, а саме заповідання тілесних ушкоджень та психологічного насильства, чим порушив вимоги ст. ст. 27, 29, 31, 32, Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ч. 1, 2 ст. 75, п. «а» ч. 3 ст. 85 Додаткового протоколу Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977.

Відповідно до положень ч.5 ст.374 КПК України, у разі ухвалення вироку за наслідками кримінального провадження, у якому здійснювалося спеціальне досудове розслідування або спеціальне судове провадження (in absentia), суд окремо обуртворює, чи були здійснені стороною обвинувачення всі можливі передбачені законом заходи щодо дотримання прав ОСОБА_4 , як підозрюваного та обвинуваченого на захист та доступ до правосуддя з урахуванням здійснення спеціального досудового розслідування та спеціального судового провадження.

Прийнявши рішення щодо проведення спеціального досудового розслідування та проведення розгляду в absentia, суд виходить із того, що ікриміновано обвинуваченому кримінальне правопорушення та його поведінка підпадала під вимоги, зазначені у ч.2 ст.297-1 КПК України. Положення закону щодо здійснення спеціального досудового розслідування та спеціального судового провадження не визнає неконституційними і є такими, що узгоджуються зі стандартами, визначеними у Резолюції (75) 11 Комітету Міністрів Рад Європи щодо критеріїв, які регламентують провадження, що здійснюються за відсутності обвинуваченого. Так відповідно до рекомендацій Комітету Міністрів Рад Європи важливою умовою застосування спеціального досудового розслідування та спеціального судового розгляду є те, щоб під час спеціального досудового розслідування або спеціального судового провадження було забезпечено процесуальні права та гарантії осіб, які беруть участь у кримінальному провадженні, зокрема, право обвинуваченого бути інформованим належним чином про дату слухання справи та про своє право на законне чи інше представництво в суді.

З огляду на положення КПК України та Резолюції (75) 11 Комітету Міністрів Рад Європи, суд зазначає про таке.
За повідомленням Чернівецької дирекції АТ «Укрпошта» з 24.02.2022 року припинене приймання всіх відписок міжнародних поштових відправлень призначених до російської федерації.

Повістки про виклик ОСОБА_4 , повідомлення про підозру, повідомлення про початок здійснення спеціального розслідування надсилались та публікувались відповідно до вимог КПК України шляхом публікування на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора та на стадії судового розгляду - на офіційному веб-сайті Чернівецького районного суду Чернівецької області, а також у засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження - у газеті «Урядовий кур'єр» в рубриці «Оголошення». Будь-які клопотання від обвинуваченого на адресу суду не надходили. (а.п.153-174, 181-186, 194-198, 207-210)

Дорученням Регіонального центру з надання безоплатної вторинної правової допомоги у Чернівецькій області у сферах процесуальних прав і обов'язків, визначених ст.46, 47 КПК України, адвоката ОСОБА_7 уповноважено забезпечити безоплатну вторинну допомогу ОСОБА_4 .
Ухвалою слідчого судді Деснянського районного суду міста Чернівців від 10.06.2025 надано довідку на здійснення спеціального досудового розслідування за ч.2 ст.28, ч.1 ст.438 КК України стосовно ОСОБА_4 .

З огляду на зазначене, орган досудового розслідування вживав всіх можливих передбачених КПК України заходів для виклику та розшуку ОСОБА_4 , щоб забезпечити останньому можливість безпосередньо та через обраного захисника реалізувати права підозрюваного на стадії досудового розслідування.

Після постановлення ухвали слідчим суддею Деснянського районного суду міста Чернівців від 10.06.2025, якими надано довідку на здійснення спеціального досудового розслідування стосовно ОСОБА_4 , відповідно до вимог ч.4 ст.46 КПК України, ст.42 КПК України, п.8 ч.2 ст.51 КПК України та ч.2 ст.297-5 КПК України реалізувати право підозрюваного (обвинуваченого) ОСОБА_4 здійснював його захисник ОСОБА_7 , який отримав необхідні процесуальні документи, знайомився з матеріалами кримінального провадження.

Крім цього, згідно з ухвалою Чернівецького районного суду Чернівецької області від 11.09.2025 року відносно ОСОБА_4 здійснювалось спеціальне судове провадження. У матеріалах засідання приймала участь захисник ОСОБА_7 , який був захисником на стадії досудового розслідування і ознайомлений з матеріалами кримінального провадження від початку здійснення спеціального досудового розслідування.

Важливо звернути увагу, що судом також вживались заходи про виклик обвинуваченого для забезпечення доступу до правосуддя, у зв'язку з чим на кожне судове засідання останній викликався у порядку ст.323 КПК України. Повістки про виклик опубліковані у газеті «Урядовий кур'єр» та його електронній версії на сайті <https://ukrainer.gov.ua/uk/about/> у розділі «Оголошення: виклики в суд», а також на офіційному сайті Чернівецького районного суду Чернівецької області. (а.п.21, 23-24, 29, 34, 53, 56-57, 227-229)

Захисник обвинуваченого здійснював активні дії, спрямовані на захист обвинуваченого: приймав участь у дослідженні доказів, виступав у дебатах.
Суд вважає, що стороною обвинувачення були здійснені всі можливі передбачені законом заходи щодо дотримання прав ОСОБА_4 , як підозрюваного, обвинуваченого, зокрема на захист та доступ до правосуддя в кримінальному провадженні, в якому здійснювалося спеціальне досудове розслідування та спеціальне судове провадження (in absentia), що відповідає правовій позиції Європейського суду з прав людини (зокрема, справа «Колотца проти Італії», рішення від 12 лютого 1985 року; справа «Шомоді проти Італії», рішення від 18 травня 2004 року). Серед інших, ОСОБА_4 завчасно належним чином викликався до слідчого, повідомлений про підозру у винненні злочину, передбаченого ч.2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України, про висуто обвинувачення у визначеному КПК України порядку, стороною обвинувачення вживався всі заходи щодо обов'язкової участі захисника тощо.

Таким чином, права ОСОБА_4 як на стадії досудового розслідування, так і судового провадження, був забезпечений на рівні реального використання, що гарантується ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ст.14 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права.
Згідно з ухвалою Чернівецького районного суду Чернівецької області від 11.09.2025 року провадження у справі відносно ОСОБА_4 здійснюється за його відсутності, як спеціальне судове провадження, оскільки обвинувачений перебуває на території російської федерації, яка визнана Верховною Радою України державою-агресором. Відповідно виклик обвинуваченні не надавав.

Потерпілий в судове засідання не з'явився, надавши заяву про розгляд кримінального провадження за його відсутності.
Винність обвинуваченого ОСОБА_4 у винненні ікримінованого йому кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України, підтверджується зібраними у кримінальному провадженні та безпосередньо дослідженими у судовому засіданні належними та допустимими доказами.

З вжиття з Єдиного реєстру досудових розслідувань вбачається, що кримінальне провадження № 22023270000001155 за ч.2 ст.28 ч.1 ст.438 КК України було зарєстроване 22.08.2023, розпочато досудове розслідування. (а.п.58)
Відповідно до позаною рапорту про перебування ОСОБА_4 в с.Лукашівка у складі батальйону 74 ОМСБр. (а.п.70-71)

Відповідно до протоколу пред'явлення особи для виниження за фотознімками від 08.12.2022 потерпілий ОСОБА_8 вказав на фото особу, що як слідує з додатку до протоколу є ОСОБА_4 , який 13-14.03.2022 завдав йому ножем поранення лівої ноги.(а.п.72-75)
Відповідно до протоколу пред'явлення особи для виниження за фотознімками від 09.12.2022 свідок ОСОБА_10 вказав на фото особу, що як слідує з додатку до протоколу є ОСОБА_4 , який в період окупації жив у будинку ОСОБА_11 , а також заповів її сину ножем поранення лівої ноги.(а.п.76-78)

З урахуванням встановлених обставин протоколи пред'явлення особи для виниження за фотознімками є належними та допустимими доказами у даному кримінальному провадженні та такими, що в сукупності з дослідженими в судовому засіданні доказами доводять винуватість ОСОБА_4 у жорстокому поведінні цивільним населенням, а саме з ОСОБА_8 .

Відповідно до протоколу огляду місця події від 24.02.2025 встановлено місцезнаходження будинку по АДРЕСА_3 , куди відвідали ОСОБА_8 та здійснювали його допит військовослужбовці з рф. (а.п.95-100)
Відповідно до повідомлення в/ч НОМЕР_4 в АДРЕСА_2 під час окупації з 09 по 30 березня 2022 року дислокувались ІНФОРМАЦІЯ_2 (в/ч НОМЕР_3), яка входить до складу НОМЕР_2 загальноювійськової армії Центрального військового округу збройних сил рф. Місце постійної дислокації АДРЕСА_4 , рф. Також відповідно до додаткового списку підтверджено перебування в підрозділі 74 омбр ОСОБА_4 , згідно списку. (а.п.101-102)

Висновок експерта № 107 за результатами проведення судово-медичної експертизи доводить, що у ОСОБА_8 наявні 2 рубці на лівій стегні, які є наслідком загоня та інших тілесних ушкоджень як рани, котрі могли утворитися від дії (дій) гострого (твердих) предмета (предметів) з ріжучими і колючо-ріжучими властивостями, як усі в сукупності, так і кожне окремо, відносяться до категорії легких тілесних ушкоджень, що спричинили короточасний розлад здоров'я тривалістю понад шість днів, але не більше як три тижні (21 день). Експерт не виключає можливість утворення даних тілесних ушкоджень 14.02.2022, як на це вказано в описовій частині постанови. Тілесні ушкодження могли утворитися не менше ніж від 2 травмуючих дій. (а.п.106-108)

Відповідно до протоколу огляду місця події від 03.06.2022 встановлено, що у будинку по АДРЕСА_5 перебували військові з рф, які назвали господарям записку, також було виявлено списки військовослужбовців ІНФОРМАЦІЯ_2 , серед яких було прізвище ОСОБА_4 (а.п.124-125)
ГУР опрацювала інформацію щодо військовослужбовця з рф ОСОБА_4 . (а.п.134-135)

Внаслідок проведених негласних слідчих розшукових дій, що були у встановленому порядку санкціоновані, отримана інформація щодо даних рос. ОСОБА_13 . (а.п.143-148)
На виконання доручення 2 відділом ГВ ЗНД УСБ України встановлено, що військовослужбовець з рф ОСОБА_4 у складі батальйону ІНФОРМАЦІЯ_2 (в/ч НОМЕР_3), на даний час перебуває на тимчасово окупованій території Луганської області. (а.п.151)

Допитаний в порядку ст.615 КПК України потерпілий ОСОБА_8 пояснив, як до нього прийшли військовослужбовці рф, а саме Нікіта та двоє його допитувати, один вдарив його каскою по голові, Нікіта ножем наніс сильний удар у ліву ногу, прокручував ніж, що один тримав його на пріщіві.
Дослідженням в судовому засіданні доказами доведено, що жорстоке поведіння з потерпілим вчинено ОСОБА_4 за попередньою згомою групою осіб, оскільки останні діями спільно, при цьому ОСОБА_4 наніс удар, інші нестановлені військовослужбовці наносив удар по голові, а інший наставив зброю.

За загальним визначенням воєнні злочини - це серйозні порушення міжнародного гуманітарного права (порушення законів і звичаїв війни), за виниження яких передбачена кримінальна відповідальність фізичних осіб на національному та міжнародному рівнях. Послання на серйозні порушення заборон містяться як до договірному, так і у звичаєвому міжнародному гуманітарному праві.

Положеннями Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, що ратифікована Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 закріплений статус осіб, які перебувають під захистом, та яким має бути поведіння з ними, зокрема містяться положення, спільні для територій сторін конфлікту та для окупованих територій.

Згідно з положеннями статті 9 Конституції України чинні міжнародні договори, згодом на обов'язок яких прийнято національне законодавство України.
У розділі XV «Внутрішні положення» Конституції України, а саме у статті 1 зазначено, що закони та інші нормативні акти, прийняті до набуття чинності цією Конституцією, є чинними у частині, що не суперечить Конституції України.

Статтями 6, 7 Закону України «Про правонаступництво України» передбачено, що Україна підтверджує свої зобов'язання за міжнародними договорами, укладеними Українською РСР до проголошення незалежності України.
Україна є правонаступником прав і обов'язків за міжнародними договорами Союзу РСР, які не суперечать Конституції України та інтересам республіки.

Конвенція про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, набрала чинності 21.10.1950.
Українською РСР ця Конвенція була ратифікована Верховною Радою від 03.07.1954 із застереженнями та набрала чинності для України 03.01.1955.

Отже, Женевські конвенції від 12.08.1949 безумовно є частиною національного законодавства, застосовними до збройного конфлікту на території України, діючи для України у порядку правонаступництва, як і для РФ. Україна також є стороною усіх Додаткових протоколів до ЖК від 12.08.1949.

Відповідно до ч.1 ст.3 КК України закони України про кримінальну відповідальність мають відповідати положенням, що містяться в чинних міжнародних договорах, згоду на обов'язок яких надано ВР України, й положення ст. 438 КК України в частині ікримінованого злочину такими є.
Відповідно до ч.ч.1, 2 ст.2 Конвенції на додаток до положень, які втілюються в мирний час, ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Вищими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає статус війни.

Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.
На території сторін конфлікту застосування Конвенції припиняється після загального припинення бойових дій.

На окупованій території застосування цієї Конвенції припиняється через рік після закінчення припинення бойових дій, але окупаційна держава, настільки, наскільки вона виконує функції уряду на цій території, буде пов'язана на строк окупації положеннями таких статей цієї Конвенції: 1 - 12, 27, 29 - 34, 47, 49, 51 - 53, 55, 61 - 77 та 143.

Особи, що перебувають під захистом, звільнення, репатріація або вшлякування яких відбувається після цих строків, будуть протягом зазначеного часу перебувати під захистом цієї Конвенції.
Отже, міжнародне гуманітарне право (далі - МГП), у т.ч. Конвенція та Додаткові протоколи до неї, застосовується під час збройного конфлікту, поняття якого відсутнє у договірному міжнародному праві.

Разом з тим, визначення збройного конфлікту міститься у п. 70 Рішення Апеляційної палати МКТО у справі ОСОБА_14 від 2 лютого 1995 року («The Prosecutor v. Dusko Tadić»), згідно з яким «... збройний конфлікт існує тоді, коли має місце застосування збройної сили між Державами або тривале збройне насильство між урядовими силами та організованими збройними групами, або між такими групами в межах Держави. Міжнародне гуманітарне право застосовується з часу початку таких збройних конфліктів і входить за межі міжнародного військових дій, поки не буде введено мир; або, у випадку внутрішніх конфліктів, поки не буде досягнуто мирного вирішення конфлікту. До того моменту міжнародне гуманітарне право продовжує діяти на всій території воюючих Держав або, у випадку внутрішніх конфліктів, всій території, підконтрольній одній стороні, незалежно від того, чи ведуться такі фактичні бої».

Суд також урахував, що відповідно до ч. 2 ст. 1 Закону України «Про забезпечення права і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» датою початку тимчасової окупації РФ окремих територій України є 19.02.2014 року.
Окремі об'єкти нафтогазовидобування в межах континентального шельфу України є окупованими РФ з 19.02.2014 року. Перелік таких об'єктів визначається Кабінетом Міністрів України.

Автономна Республіка Крим та місто Севастополь є тимчасово окупованими РФ з 20.02.2014 року.
Окремі території України, що входять до складу Донецької та Луганської областей, є окупованими РФ (у тому числі окупаційною адміністрацією РФ) починаючи з 07.04.2014 року. Межі та перелік районів, міст, селищ і сіл, частин їх територій, тимчасово окупованих у Донецькій та Луганській областях з цієї дати визначено Президентом України за постановою Міністерства оборони України, підготовленою на основі генерального штабу збройних Сил України.

Крім того, у зв'язку з військовою агресією РФ проти України, в Україні на підставі Указу Президента України №64/2022, затвердженого Законом України № 2102-IX, із 05 год. 30 хв. 24.02.2022 року введено і діє на даний час воєнний стан.
Таким чином, з 19.02.2014 року на території України має місце міжнародний збройний конфлікт.

Суд також урахував, що не має бути доведено, що збройний конфлікт має саме «ПРКЮ» (Криминологічний) характер, що виникнув як «зв'язок із винищенням воєнним злочиним, але існування збройного конфлікту має цюнаслідком відігравати істотну роль у винищення воєнних злочини, у його рішеннях винищення злочини, у способі його винищення або тієї мети, якою він був вчинений (справа «The Prosecutor v. Kutarac, Kovac and Vukovic», МТКЮ).

Отже, діяння, викладені в обвинувальному акті щодо ОСОБА_4 , та які мали місце у березні 2022 року під час окупації ЗС РФ с. Лукашівка Чернівецького району Чернівецької області, відбувались під час міжнародного збройного конфлікту і безпосередньо пов'язані з наявністю такого конфлікту.
Відповідно до ст. 2, спільної для Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, ці конвенції, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовуються до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Вищими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає статус війни.

Згідно ст. 27, 29 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі - Конвенція) особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведінку своїх представників із ними особам, причому це не звільняє осіб від відповідальності за таких представників.
Відповідно до ст. 31 Конвенції, жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Крім того, ст. 32 Конвенції визначає, що високі Договірні Сторони спеціально дають згоду на те, що ім забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, як і під їхню владу. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідж., які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поведіння з боку як цивільних, так і військових властей.

Статтею 147 Конвенції передбачено, що серйозними порушеннями є дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції, зокрема тортури або нелюдне поведіння.
Згідно з положеннями ст. 48 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі - ДП I), для забезпечення поваги й захисту цивільного населення та цивільних об'єктів сторони, що перебувають у конфлікті, повинні заклади розрізняти цивільне населення й комбатантів, а також цивільні й воєнні об'єкти та відповідно спрямовувати свої дії тільки проти воєнних об'єктів.

Відповідно до ч. 1, 2 ст. 75 ДП I між ними, якщо їх торкається ситуація, зазначена в статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Конвенцією або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин повинні поважати людські гідність і волю, як мінімум, користуючись захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншої статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до осіб, члесті, перебуваючи в руках сторони, що не є їхньою, і свідчать про ігнорування ним норм не тільки міжнародного права, а й норм людського співжиття, повне знищення в його свідомості життя інших людей, презирливе ставлення до їх страждань як фізичних, так і моральних, судно втручається як потерпілого не має жодного морального до військовослужбовців, не чинив опору, перебував у своєму житловому будинку, його життя не відносилось до військових об'єктів, при цьому ОСОБА_4 , будучи військовослужбовцем збройних сил російської федерації, достеменно розумів, що в складі військової формування втрапляє на територію незалежної та суверенної держави, відчував свою безкарність, отже чітко усвідомлював наслідки своїх дій, вчинити які, його ніхто не змушував, судно також урахував відсутність обставин, які пом'якшують покарання та наявність обтяжуючих покарання обставин, а отже суд ділов висновок про необхідність призначення обвинуваченому покарання саме у виді позбавлення волі у максимальному розмірі, передбаченому санкцією ч. 1 ст. 438 КК України, що є даному випадку є необхідним і достатнім для його виправлення та попередження скоєння нових кримінальних правопорушень.

Таким чином, відповідно до п. а ст. 3 ст. 85 ДП I перетворення цивільного населення або окремих цивільних осіб на об'єкт нападу є серйозним порушенням цього Протоколу, коли вони вчиняються навмисне на порушення відповідних положень цього Протоколу і є причиною смерті або серйозного тілесного пошкодження чи шкідливого впливу на здоров'я.

Крім того, відповідно до ст. 8(2)(а)(ii) Римського статуту Міжнародного кримінального суду катування є воєнним злочиним.
Здійснення стосовно ОСОБА_8 жорстокого поведіння у формі катування, а саме заповідання тілесних ушкоджень та психологічного насильства є порушенням вимоги ст. ст. 27, 29, 31, 32, Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ч. 1, 2 ст. 75, п. «а» ч. 3 ст. 85 Додаткового протоколу Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977.

Сторона обвинувачення, яка поклядалося тягар доведення висутого обвинувачення, подала суду істотні докази та достатні пояснення стосовно обставин порушення законів та звичаїв війни обвинуваченими ОСОБА_4 .
Водночас, як і урахуванням форми цього судового розгляду, важливо відзначити, що стороною захисту у будь-якому разі не діяла формальна.

Суд, дотримуючись вимог ст. 94 КПК України, за своїм внутрішнім переконанням, яке ґрунтується на всебічному, повному й неупередженому дослідженні всіх обставин кримінального провадження, керуючись законом, оцінивши кожен доказ з точки зору належності, допустимості, достовірності, а сукупність зібраних доказів - з точки зору достатності та взаємозв'язку, вважає, що винуватість ОСОБА_4 у винненні ікримінованого йому злочину доведено, що німа не можна вважати припущенням суду, а є сукупністю вагомих підстав для прийняття відповідного процесуального рішення.

Враховуючи встановлені обставини справи та досліджені в судовому засіданні докази в її сукупності, суд вважає доведеною винуватість обвинуваченого ОСОБА_4 у жорстокому поведінні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою згомою групою осіб, тобто у винненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 ч. 1 ст. 438 КК України (в редакції ст.438 КК України на момент виниження кримінального правопорушення).

Відповідно до ст.50 КК України, покарання є заходом примусу, що застосовується від імені держави за вироком суду до особи, визнаної винною у винненні кримінального правопорушення, і полягає в передбаченому законом обмеженні прав і свобод засудженого.
Покарання має на меті не тільки кару, а й виправлення засуджених, а також запобігання виниження нових кримінальних правопорушень як засудженими, так і іншими особами.

Покарання не має на меті завдати фізичних страждань або принизити людську гідність.
Згідно з ч.1 ст.65 КК України суд призначає покарання: 1) у межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу, що передбачає відповідальність за виниження кримінальне правопорушення, за винятком випадків, передбачених частиною другою статті 53 цього Кодексу; 2) в межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодек